

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v právnej veci žalobcu: **Z., spol. s r.o.**, so sídlom ul. S., IČO: X., *zastúpeného JUDr. M., advokátom v D.*, proti žalovanému: **Krajský lesný úrad v Žiline**, A. Kmeťá 17, Žilina, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.j. A/2007/00263/BOR z 21. marca 2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 21. novembra 2007, č. k. 20S/7/2007-100, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline z 21. novembra 2007, č. k. 20S/7/2007-100 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu č. OLÚ-2004/00169-1-UKL z 13. mája 2004 namietajúc nesprávnu aplikáciu zák. č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení neskorších prepisov (ďalej aj „zákon o lesoch“ alebo „zákon č. 326/2005 Z. z.“) tak v procesnej, ako aj v hmotno-právnej rovine. Namietal, že penále mala vymáhať i stanoviť príslušná správa finančnej kontroly a nie okresný lesný úrad, z ktorého dôvodu nebola daná ani právomoc žalovaného, nakoľko rozhodným bol dátum začatia omeškania 24.6.2004, ku ktorému dátumu bolo možné prvýkrát vymáhať penále podľa § 47 ods. 2 zák. č. 303/1995 Z. z. o rozpočtových pravidlách v spojení s nariadením vlády

č. 1/1994 Z. z. (ďalej aj „nar.vl.“), ktoré platili ku dňu prvého dňa omeškania so zaplatením odvodu. Dôvodom nezákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného bola podľa žalobcu i nulita rozhodnutia o stanovení odvodu za vyňatie lesných pozemkov pre absenciu označenia povinného subjektu, nakoľko označenie povinného bolo nielen nepresné, ale i zameniteľné a nebolo možné ho jednoznačne identifikovať, v ktorej rovine žalobca poukázal na judikát Rs 108/1999. Tretím zásadným argumentom namietaným v žalobe bolo stanovenie výšky penále, ktorá výška podľa žalobcu mala byť nemenná po celú dobu omeškania, a to vo výške k prvému dňu omeškania 24.6.2004. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby tak druhostupňové, ako i prvostupňové rozhodnutie správnych orgánov bolo pre nezákonnosť zrušené a žalovaný aby bol zaviazaný nahradiť žalobcovi trovy konania.

Krajský súd svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 250i ods. 1 a 2, § 250j ods. 1 a § 250b ods. 1 OSP vporiadajúc sa podrobne so všetkými tromi námietkami žalobcu uvedenými v žalobe.

K nulite rozhodnutia OLÚ o určení odvodu za vyňatie lesných pozemkov z lesného pôdneho fondu v rozhodnutí č. OLÚ-2004/00169-1-UKL z 13. mája 2004 krajský súd uviedol, že takzvaná nulita správneho rozhodnutia je len teoreticko-právnym pojmom, ktorý správny poriadok nepozná. Je možné však hovoriť o takých vadách nezákonného postupu správneho orgánu, ktoré spôsobujú tzv. nulitu (ničotnosť) vydaného správneho rozhodnutia. Rozlišovanie väd spôsobujúcich nulitu rozhodnutí má však svoj význam z hľadiska ustálenej praxe rozhodovania v správnom súdnictve, keďže súd prihliada pri preskúmvaní zákonnosti na nulitu správneho rozhodnutia ex offio (z úradnej povinnosti). Tvrdená nulita dotknutého správneho aktu v žalobe sa týkala absolútneho omylu v osobe adresáta v tej rovine, že označený adresát, ktorému bolo uložené zaplatiť odvod 1 589.040,--Sk do Štátnej pokladnice SR, vypočítaný v zmysle nar. vl. č. 1/1994 Z. z., v tej podobe, ako ho označil dotknutý prvostupňový správny orgán, neexistuje. Po oboznámení sa s obsahom rozhodnutia, ktorého nulita bola vytýkaná žalobcom, krajský súd vyhodnotil označenie žalobcu v tomto rozhodnutí. a to ako firma „Z., spol. s r. o., Ul. S.“, za dostatočné tak, aby ju bolo možné identifikovať so žalobcom správne v obchodnom registri zapísaným pod obchodným menom Z., spol. s r.o., so sídlom Ul. S., IČO: X.. V rovine vyhodnocovania právnych aktov, ale aj právnych úkonov čo do označenia účastníkov sa výrazne posunula i rozhodovacia prax súdov, vrátane vyšších súdov. Pri nedostatkoch v označení právnickej osoby, pokiaľ je zrejmé z ďalších pomocných alebo iných údajov kto úkon robí alebo komu je akt určený, ide len o formálne chyby, resp. také nedostatky, ktoré samé osebe nespôsobujú neplatnosť právneho úkonu alebo nulitu správneho aktu. I v danom prípade označenie žalobcu ako právnickej osoby bolo takého charakteru, že sumár údajov poskytnutý v danom správnom rozhodnutí dal nepochybný a spoľahlivý záver pre dostatočnú identifikáciu žalobcu. Prípadná neperfektnosť označenia v obchodnom mene oproti zápisu v obchodnom registri a neuvedenie identifikačného čísla, nespôsobila bez ďalšieho (nezákonnosť) nulitu predmetného správneho aktu. Bol uvedený dostatočný rozsah ďalších údajov a v danom prípade nedostatok mal len formálny charakter., ktorý nulitu správneho aktu nespôsobuje. Krajský súd poukázal i na to, že samotný žalobca sa i následne po vydaní tohto správneho aktu správal tak, že vedel, že je určený jemu. V konečnom dôsledku odvod na základe ním namietaného správneho aktu zaplatil a ďalej konal i vo veciach

týkajúcich sa vydania stavebného povolenia pre stavbu lanovej dráhy v katastrálnom území O. – R., pre ktorú stavbu lyžiarskeho areálu samotné rozhodnutie o vyňatí lesných pozemkov s určením odvodu do štátneho rozpočtu slúžilo; v tomto ohľade námietka nulity správneho aktu nebola preukázaná ani z iných dôvodov. Na dôvažok krajský súd uviedol, že v zmysle ustanovenia § 47 ods. 6 správneho poriadku je čo do náležitostí rozhodnutia možné chyby v písaní, v počtoch, iné zrejme nesprávnosti v písomnom vyhotovení rozhodnutia kedykoľvek, aj bez návrhu, opraviť zo strany správneho orgánu a upovedomiť o tom účastníkov konania. Práve v neperfektnom označení žalobcu v dotknutom rozhodnutí o odvode do štátneho rozpočtu spočívala formálna chyba tohto rozhodnutia, ktorá však nespôsobovala jeho nulitu, teda ani jeho nevykonateľnosť.

K námietke nulity správneho aktu – rozhodnutia o odvode z dôvodu formálnych väd v označení žalobcu, krajský súd pre úplnosť poukázal i na rozhodnutie č. Rs 122/2003 – rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. decembra 2003 sp. zn. 4SŽ 98-102/02, v zmysle právnej vety ktorého dôvodom k zrušeniu rozhodnutia správneho orgánu v zmysle § 250i ods. 3 OSP môže byť len taká vada, ktorá mohla mať vplyv na správnosť, zákonnosť rozhodnutia. Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka.

K druhej námietke, ohľadom právomoci správnych orgánov oboch stupňov pri vydaní prvostupňového správneho rozhodnutia o určení penále za oneskorený odvod do štátneho rozpočtu, krajský súd uviedol, že sa v plnej miere stotožnil s odôvodnením postupu v rovine právomoci, ktorý uviedol žalovaný v napadnutom rozhodnutí, pričom okrem osobitných predpisov, t. j. predovšetkým zák. č. 326/2005 Z. z., poukázal aj na § 46 správneho poriadku, podľa ktorého rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti. Ďalej poukázal aj na § 1 ods. 2 správneho poriadku, ktorý stanovuje, že správnym orgánom je štátny orgán, orgán územnej samosprávy, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorej zákon zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy a že podľa § 5 správneho poriadku vecne príslušné na konanie sú správne orgány, ktoré určuje osobitný zákon (veta pred bodkočiarkou). V danom prípade bolo základom určenie odvodu za vyňatie lesných pozemkov z lesného fondu, pričom relevantná v procesnej rovine pre stanovenie tak právomoci, ako aj vecnej príslušnosti bola právna úprava rozhodná v dobe vydania prvostupňového správneho aktu. V prípade, že v priebehu správneho konania dôjde k zmene právnej úpravy a ak nový zákon v prechodnom ustanovení výslovne nezakotví, že sa správne konanie, ktoré nebolo dokončené do dňa účinnosti nového zákona, dokončí podľa doterajšieho právneho predpisu, podľa doterajšieho právneho predpisu, potom sa správne konanie dokončí vždy podľa novej právnej úpravy. Pokiaľ za začiatok správneho konania vo veci penále za oneskorene uhradený odvod možno považovať prvú výzvu okresného lesného úradu (ďalej aj „OLÚ“) na úhradu penále, ktorá bola odoslaná listom pod č. OLÚ-2006/00135 dňa 20. marca 2006 a doručená žalobcovi ako adresátovi dňa 22. apríla 2006, potom podľa krajského súdu možno konštatovať, že správne konanie vo veci vyrubenia penále žalobcovi začalo až

za účinnosti zákona č. 326/2005 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť od 1. septembra 2005. V procesnej rovine správny orgán je povinný konať podľa toho právneho predpisu, ktorý je účinný v dobe rozhodovania a musí aplikovať a rozhodovať podľa práva platného v čase, keď vo veci rozhoduje. V danom prípade potom tak OLÚ ako i žalovaný správne aplikovali osobitný predpis – Zákon o lesoch, ktorý riešil tak procesnú, ako i hmotno-právnu stránku vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu. Krajský súd nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že z citovaného zákona o lesoch nevyplýva kompetencia pre obvodný lesný úrad a tým ani pre žalovaného na rozhodovanie o uložení penále. Správne konanie, ktorého výsledkom bolo napadnuté druhostupňové ako i prvostupňové rozhodnutie o uložení penále žalobcovi, začalo po nadobudnutí účinnosti zákona o lesoch 1.9.2005. Z uvedeného bolo potrebné sa zaoberať právnou úpravou v zákone č. 326/2005 Z. z., v zmysle ktorého ustanovenia § 9 ods. 9, 10, v spojení s § 60 ods. 1 písm. c/ ods. 2 písm. l/, m/, § 67 ods. 8 zákona č. 326/2005 Z. z., bola daná kompetencia OLÚ a následne žalovanému ako druhostupňovému orgánu na rozhodovanie vo veci uloženia penále žalobcovi. Pre úplnosť a na zdôraznenie tohto záveru krajský súd poukázal na usmernenie zo strany Správy finančnej kontroly Zvolen v liste z 13.4.2006 zn. 709/VSP/2006, Ministerstva pôdohospodárstva SR v stanovisku č. 23256/2006 Z 30.8.2006, resp. č. 5513/2006-720 z 29.9.2006, ktoré obsahuje spis správneho orgánu.

K poslednej námietke, k otázke tvrdenej nezákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného v tom, že pokiaľ bolo žalobcovi stanovené penále za omeškanie splatením odvodu, malo tak byť len vo výške určenej ku dňu začatia omeškania – ku dňu 24.6.2004 po celú dobu omeškania, krajský súd uviedol, že sa naopak stotožnil s postupom správnych orgánov vyjadrenom v žalobou napadnutých rozhodnutiach. Relevantným bolo, že počas doby omeškania žalobcu s platením odvodu do štátneho rozpočtu došlo dvakrát k zmene právnej úpravy, ktorá sa týkala výšky penalizácie. Žalobca k argumentu vychádzania z právnej úpravy výhradne len k prvému dňu začiatku omeškania neposkytol, okrem poukazu na princíp právnej istoty, žiadny relevantný právny argument. Pokiaľ vychádzal z ustálenej súdnej praxe v otázke nemennosti výšky úrokov z omeškania, prípadne poplatkov z omeškania tak, ako sa s tým možno v právnej praxi stretnúť pri aplikácii § 517 a nasl. Občianskeho zákonníka, v spojení s vykonávacím vládny nariadením č. 87/1995 Z. z., prípadne i pri aplikácii v obchodných veciach v zmysle ust. § 369 ods. 1 v spojení s § 502 Obchodného zákonníka, tak v danej veci nebolo možné vychádzať ani v rámci nej ustálenej súdnej praxe, keďže preskúmané správne rozhodnutia boli vydané na základe predpisov výhradne verejného práva. Pre aplikáciu nemennej výšky penále počas celej doby omeškania žalobcu s platením odvodu do štátneho rozpočtu nebol daný právny základ v existujúcej právnej úprave, platnej v priebehu omeškania ako základnej právnej skutočnosti, ktorá zakladala povinnosť žalobcu uhradiť toto penále. Krajský súd tiež zdôraznil, že penalizácia vo všetkých predpisoch, ktoré upravovali jej výšku, sa týkala výšky denného penále, a to znamená, že za každý deň omeškania bolo potrebné posudzovať povinnosť žalobcu osobitne. Súčasne v prípade právnych predpisov, na ktoré poukázal vo svojom rozhodnutí už prvostupňový správny orgán a to zákon č. 303/1995 Z. z. o rozpočtových pravidlách, účinný do 31. decembra 2004, ďalej zákon č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy, účinný od 1. januára 2005 do 31. augusta 2005 a zákon č. 326/2005 Z. z. o lesoch, účinný

od 1.9.2005, tak v posledných dvoch citovaných právnych predpisov tieto neobsahovali prechodné ustanovenia vo vzťahu k penalizácii, resp. vzťahu k hmotno-právnej aplikácii tohto predpisu na danú skutkovú situáciu. Tým bolo namieste za každý deň omeškania vyhodnotiť výšku penalizácie vo vzťahu k omeškaniu žalobcu podľa toho právneho predpisu, ktorý v daný deň omeškania platil a bol účinný a v tomto smere bolo tak prvostupňové, ako i druhostupňové rozhodnutie, ktoré len korigovalo dobu omeškania, a tým výšku penalizácie znížilo o dva dni, zákonné a vecne správne.

Z vyššie uvedeného krajský súd nezistil dôvody, pre ktoré by v medziach žaloby bolo napadnuté druhostupňové správne rozhodnutie žalovaného a rovnako tak aj prvostupňové správne rozhodnutie, ktoré bolo napadnutým druhostupňovým správnym rozhodnutím čiastočne zmenené, ale nie čo do právneho a skutkového základu veci, nezákonné. Súčasne preskúmaním v medziach žaloby nezistil, že by postup oboch správnych orgánov nebol v súlade so zákonom, a to tak správnym poriadkom, ako i právnymi predpismi citovanými v napadnutom rozhodnutí žalovaného.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 246c, prvá veta OSP v spojení s § 142 ods. 1, § 151 OSP, keď podľa prvostupňového súdu žalovaný ako úspešný účastník konania mal právo na náhradu trov konania, ktoré si však neuplatnil, preto krajský súd mu ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu uvedeného v § 205 ods. 2 písm. b/, § 205 ods. 2 písm. d/ a § 205 ods. 2 písm. f/ OSP domáhajúc sa jeho zmeny, zrušenia oboch správnych rozhodnutí a priznania náhrady trov celého konania. V odvolaní zopakoval námietky uvedené v žalobe a to:

- I. rozhodoval orgán, ktorý nemal právomoc,
- II. výška penále sa nemohla meniť počas celej doby omeškania a bolo potrebné brať do úvahy len penále podľa predpisu účinného k 24.06.2004,
- III. k vyrubeniu penále došlo na základe nulitného správneho aktu.

K námietke ad I/ nesúhlasil s vyjadrením súdu, majúc toto za neurčité a nepreskúmateľné. Poukazoval pritom na to, že ustanovenia § 60 ods. 2 písm. l/, m/, citované súdom boli do zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch pridané až novelizáciou zákonom č. 359/2007 Z. z. a sú platné od 1. septembra 2007 a nemožno ich považovať za ustanovenia, ktoré by zakladali kompetenciu orgánov pri vydávaní rozhodnutí dňa 29.12.2006 a dňa 21.03.2007. Citované ustanovenia zákona, hovoria iba o skutočnosti, že Obvodný lesný úrad je prvostupňovým orgánom v konaniach o výške náhrady za stratu mimoprodukčných funkcií lesa – uvedené ustanovenia však nezakladajú orgánu právomoc na vydávanie rozhodnutí o uložení penále (§ 60 ods. 1 písm. c/ zákona o lesoch), ale iba určujú miestnu príslušnosť (§ 67 ods. 8 zákona o lesoch) a určujú splatnosť odvodu (§ 9 ods. 9, 10 zákona o lesoch), nie však právomoc rozhodovať o penále (a to ani v penále v celku – t. j. spätne, a ani o penále čiastočne za obdobie od nadobudnutia platnosti a účinnosti zákona o lesoch), ktorá právomoc nevyplýva zo žiadneho z citovaných ustanovení zákona. Vytýkal prvostupňovému súdu, že nezohľadnil základný ústavný princíp upravený v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky: „Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.“ Zotrval na svojom tvrdení,

že § 9 ods. 10 zákona o lesoch ustanovuje, že odvod a penále podľa odseku 9 sú príjmom štátneho rozpočtu, a preto sa žalobca domnieva, že pri ukladaní penále je nevyhnutné vychádzať z ustanovenia § 3 písm. f/ zákona č. 440/2000 Z. z. o správach finančnej kontroly, kde je vymedzená právomoc správy finančnej kontroly vymáhať pokutu podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy, teda právomoc vymáhať penále nie je obvodnému lesnému úradu daná.

K námietke ad II/ žalobca nesúhlasil s vyjadrením súdu, že druhostupňové rozhodnutie (po korigovaní doby omeškania – jej znížení o dva dni) je vecne správne. Vytýkal krajskému súdu, že opomenul preskúmať žalobcom tvrdenú skutočnosť, že zákon o lesoch v § 9 ods. 9 prvá veta určuje splatnosť odvodu 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o vyňatí, a ak nebol odvod v tejto lehote zaplatený, od uplynutia ktorej lehoty je právnická osoba alebo fyzická osoba povinná za každý deň omeškania zaplatiť penále vo výške 0,5 % z nezaplatenej sumy, a to počnúc dňom nasledujúcim po dni splatnosti, pričom však rozhodnutia správnych orgánov počítajú s 15-dňovou splatnosťou odvodu, tak ako je táto uvedená v rozhodnutí o vyňatí, ktoré je právnym podkladom pre vydanie napadnutých rozhodnutí správnych orgánov. Ohľadom skutočnosti výšky penále, žalobca trval na skutočnosti, že právna úprava penále je jednotná a nie je možné ju meniť, a je potrebné vychádzať z jej výšky pri vzniku povinnosti platiť penále, resp. v súčasnosti je výška penále pevne stanovená v zákone o lesoch.

V námietke ad III/ žalobca nesúhlasil s vyjadrením súdu, že nebola preukázaná námietka nulity správneho aktu z dôvodu nesprávne označeného účastníka správneho konania. Podľa žalobcu v predmetnom prípade sa nejedná len o formálnu vadu, resp. vadu neperfektného označenia adresáta, ale podstatnú vadu, nakoľko určenie adresáta úplne absentuje, pričom jediné, čo je zo správneho aktu zrejmé je sídlo adresáta správneho aktu, pričom uvedený údaj nie je dostačujúci na identifikáciu subjektu. Podporne uviedol, že uvedené je fakticky zhodné so situáciou u fyzickej osoby, kedy táto by správnym aktom bola označená iba sídlom, pričom by u nej neboli uvedené identifikačné znaky ako dátum narodenia a jej riadne meno a priezvisko, ale iba taká skomolenina jej mena a priezviska, ktorá by neumožňovala ani jej formálnu identifikáciu podľa mena a priezviska po oprave.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie uviedol, že žalobca vo svojom odvolaní opakovane poukazuje na skutočnosti, ku ktorým Krajský lesný úrad Žiliny už zaujal svoje stanovisko, na ktorom zotrváva.

V súvislosti s tvrdením žalobcu, že pri ukladaní penále je nevyhnutné vychádzať z ustanovenia § 3 písm. f/ zákona č. 440/2000 Z. z. o správach finančnej kontroly, kde je vymedzená právomoc správy finančnej kontroly vymáhať odvod, penále a pokutu podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a teda právomoc vymáhať penále nie je obvodnému lesnému úradu daná, žalovaný k doteraz podaným vyjadreniam uviedol, že zákon č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách sa vzťahuje na hospodárenie s peňažnými prostriedkami štátu, nakladanie s prostriedkami štátneho rozpočtu. Podľa § 31 ods. 9 tohto zákona odvod, penále a pokutu za porušenie finančnej disciplíny pri nakladaní s prostriedkami štátneho

rozpočtu inou právnickou osobou alebo fyzickou osobou ukladá príslušná správa finančnej kontroly. V predmetnom prípade sa však nejedná porušenie finančnej disciplíny podľa zákona o rozpočtových pravidlách, keďže spoločnosti Z., spol. s r.o. neboli poskytnuté v predmetnej súvislosti žiadne prostriedky zo štátneho rozpočtu. Naopak podľa § 2 ods. 1 zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu majetkom štátu sú aj pohľadávky Slovenskej republiky. Podľa § 1 ods. 1 písm. a/ správu majetku štátu vykonávajú aj štátne rozpočtové organizácie. Podľa § 3 ods. 2 správca je oprávnený a povinný s majetkom štátu nakladať podľa tohto zákona, udržiavať ho v riadnom stave, využívať všetky právne prostriedky na jeho ochranu a dbať aby nedošlo k jeho poškodeniu, strate, zneužitiu alebo zmenšeniu. Podľa § 6 ods. 1 písm. d/ citovaného zákona správu pohľadávky Slovenskej republiky je povinný vykonávať správca, z rozpočtu ktorého je financovaný orgán bez právnej subjektivity, z činnosti ktorého pohľadávka štátu vznikla. Predmetná pohľadávka (penále za oneskorené zaplatenie odvodu určeného v rozhodnutí o vyňatí lesných pozemkov z plnenia funkcií lesov) vznikla z činnosti Okresného lesného úradu v Dolnom Kubíne. Z uvedeného a z ustanovenia § 57 ods. 1 zákona o lesoch vyplýva, že správcem tejto pohľadávky je Krajský lesný úrad v Žiline, ktorý podľa § 59 ods. 2 písm. a/ zákona o lesoch riadi obvodné lesné úrady a dozerá na výkon ich činnosti. Keďže Okresný lesný úrad v Dolnom Kubíne koná a rozhoduje v administratívnoprávnych veciach samostatne (§ 57 ods. 6 zákona o lesoch), bol tento správny orgán oprávnený rozhodnúť aj o uložení penále za oneskorené zaplatenie odvodu, ktorého výšku a splatnosť určil vo svojom rozhodnutí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s predchádzajúcim konaním, vec prejednal na odvolacom pojednávaní v neprítomnosti žalovaného (§ 250ja ods. 2 veta druhá OSP a 250g ods. 2 OSP v spojení s § 211 ods. 2 a § 246c veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Odvolací súd stotožniac sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajského súdu (§ 219 ods. 2 v spojení s § 250ja ods. 3 OSP) na doplnenie k jednotlivým námietkam žalobcu vzneseným v odvolaní uvádza nasledovné:

V správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

Podľa § 250i ods. 2 OSP ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

V preskúmanej veci obsahom súdneho a administratívneho spisu bolo preukázané, že rozhodnutím Obvodného lesného úradu v Dolnom Kubíne z 13. mája

2004 č.j. OLÚ-20048/00169-1-UKL boli v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 61/1977 Zb. o lesoch, v znení neskorších predpisov vyňaté lesné pozemky z lesného pôdneho fondu v súvislosti s výstavbou Lyžiarskeho areálu O.-R. v k.ú. O., pričom rozsah a hranice trvalého vyňatia sú vymedzené geometrickým plánom č. 57/031 overeným Správou katastra v Dolnom Kubíne dňa 23.02.2004. V bode II. tohto rozhodnutia bola v zmysle § 4 ods. 7 zákona č. 61/1977 Zb. o lesoch, v znení neskorších predpisov žalobcovi označenému ako „firma Z., spol. s r. o., Ul. S.“ uložená povinnosť zaplatiť odvod do Štátnej pokladnice Slovenskej republiky, vypočítaný v zmysle nariadenia vlády č. 1/1994 Z. z. vo výške 1 589 040,--Sk jednorázovo do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky s uvedením čísla účtu. Rozhodnutie konateľ žalobcu Mgr. P. prevzal osobne dňa 13.5.2004 a toto sa stalo právoplatným dňom 8. júna 2004 a vykonateľným dňom 24. júna 2004.

V konaní nebolo sporné, že žalobca odvod včas nezaplatil (dňa 28.2.2006 zaplatil sumu 1 389 040,--Sk a dňa 7.3.2006 zaplatil zvyšnú sumu 200 000,--Sk), čím mu vznikla povinnosť uhradiť penále za oneskorené zaplataenie odvodu, a to za obdobie od 24. júna 2004 do 6. marca 2006.

Niet pochyb o tom, že penále je správnu sankciou za nesplnenie si povinnosti uloženej zákonom – v danom prípade oneskorené zaplataenie odvodu za stratu mimoprodukčných funkcií lesa.

Pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch, t. j. pred 1. septembrom 2005, penále a jeho výšku určovali § 47 ods. 2 zákona č. 303/1995 Z. z. o rozpočtových pravidlách účinný do 31. decembra 2004 (ďalej len „zákon č. 303/1995 Z. z.“) a § 31 ods. 4 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 523/2005 Z. z.“). Od 1. septembra 2005 určuje penále a jeho výšku zákon č. 326/2005 Z. z. v ustanovení § 9 ods. 10 veta tretia (do 31.8.2007 § 9 ods. 9 veta tretia), ktorá za oneskorené zaplataenie odvodu stanovuje právnickej osobe alebo fyzickej osobe povinnosť za každý deň omeškania zaplatiť penále vo výške 0,5% z nezaplatenej sumy, a to počnúc dňom nasledujúcim po dni splatnosti.

Podľa § 68 ods. 3 zákona č. 326/2005 Z. z. rozhodnutia vydané podľa doterajších predpisov sa považujú za rozhodnutia vydané podľa tohto zákona a zostávajú v platnosti do doby, ktorá je v nich uvedená.

Podľa § 56 ods. 1 štátnu správu na úseku lesného hospodárstva vykonáva:

- a) ministerstvo,
- b) krajský lesný úrad,
- c) obvodný lesný úrad.

Podľa § 56 ods. 3 orgány podľa odseku 1 vykonávajú aj štátnu správu v rozsahu ustanovenom osobitnými predpismi (napríklad § 4 ods. 5 zákona č. 193/2005 Z. z., zákon č. 217/2004 Z. z. v znení zákona č. 545/2004 Z. z., zákon č. 23/1962 Zb. v znení neskorších predpisov, zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 181/1995 Z. z. o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov, zákon Národnej rady

Slovenskej republiky č. 291/1996 Z. z. o odrodách a osivách v znení neskorších predpisov).

Obvodný lesný úrad podľa § 60 ods. 1 písm. c/ je prvostupňovým orgánom v konaniach o výške náhrady za stratu mimoprodukčných funkcií lesa (§ 9).

Podľa odseku 2 § 60 písm. m/ (resp. písm. k/ v znení účinnom do 31.8.2007) obvodný lesný úrad ďalej plní ďalšie úlohy vyplývajúce zo všeobecne záväzných právnych predpisov vydaných na vykonanie tohto zákona (§ 65).

Podľa § 57 ods. 6 zákona č. 326/2005 Z. z. obvodný lesný úrad koná a rozhoduje v administratívno-právnych veciach samostatne.

Podľa § 59 ods. 1 zákona č. 326/2005 Z. z. krajský lesný úrad je odvolacím orgánom 12) vo veciach, v ktorých v prvom stupni rozhodol obvodný lesný úrad.

Vychádzajúc z citovaných a uvedených zákonných ustanovení námietka pod bodom I/ v odvolaní žalobcu, že o uložení sankcie rozhodoval orgán, ktorý nemal právomoc, nemôže obstať. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky právomoc prvostupňového správneho orgánu – Obvodného lesného úradu v Dolnom Kubíne na vydanie rozhodnutia v predmetnej veci z ustanovenia § 60 ods. 1 písm. c/ zákona č. 326/2005 Z. z. poukazujúceho na rozhodovanie podľa § 9 (teda i na rozhodovanie o penále) ako i z ustanovenia § 57 ods. 6 tohto zákona a právomoc žalovaného Krajského lesného úradu v Žiline z ustanovenia § 59 ods. 1 tohto zákona nepochybne vyplýva.

Na tom nič nemení skutočnosť, že penále je príjmom štátneho rozpočtu (§ 47 ods. 2 zákona č. 303/1995 Z. z., § 31 ods. 8 zákona č. 523/2004 Z. z. a § 9 ods. 12 /resp. ods. 11 v znení do 31.8.2007/ zákona č. 326/2005 Z. z.), keďže obvodné lesné úrady vždy boli orgánmi štátnej správy na úseku lesného hospodárstva a poľovníctva t. j. aj pred prijatím zákona č. 326/2005 Z. z., a to podľa zákona č. 100/1977 Zb. o hospodárení v lesoch a štátnej správe lesného hospodárstva účinného do 31. augusta 2005.

Odvolací súd sa z vyššie uvedených dôvodov nestotožnil s tvrdením žalobcu uvedeným aj na odvolacom pojednávaní, že zákon o lesoch v tomto smere nie je jednoznačný, teda že nevymedzuje jednoznačne kompetencie žalovaného a obvodného lesného úradu na rozhodovanie o uložení penále. Preto nie je ani rozhodujúce, že si správne orgány vyžiadali stanovisko svojich nadriadených orgánov, t.j. Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky k tomu, či sú kompetentné rozhodovať.

Neobstojí ani námietka v bode II/ odvolania, ku ktorej k dôvodom uvedeným v rozsudku krajského súdu odvolací súd iba zdôrazňuje, že ak v priebehu doby omeškania došlo k zmene právnych predpisov určujúcich výšku penále za každý deň omeškania, treba vždy postupovať podľa toho predpisu, ktorý bol platný a účinný ku konkrétnemu dňu omeškania.

Neopodstatnená a zjavne účelová bola podľa názoru odvolacieho súdu aj námietka v bode III/ odvolania, t. j. námietka „nulity“ správneho aktu - rozhodnutia Obvodného lesného úradu v Dolnom Kubíne zo dňa 13. mája 2004 č. OLÚ-2004/00169-1-UKL o vyňatí lesných pozemkov z lesného pôdneho fondu a o uložení odvodu. Ako dôvod nulity tohto rozhodnutia žalobca namieta nesprávne označenie účastníka konania spoločnosti Z., spol. s r. o., ul. S. bez uvedenia identifikačného čísla organizácie (ďalej len „IČO“).

Tu treba v súlade s názorom krajského súdu zdôrazniť, že obchodné meno žalobcu nebolo v tomto rozhodnutí uvedené nesprávne v rozpore so zápisom v obchodnom registri, ani neúplne ani skomolene ani tak, že by žalobcu nebolo možné identifikovať alebo zameniť s inou právnickou osobou - s iných subjektom. Neuvedené IČO nemožno považovať za takú vadu, ktorá by spôsobovala nulitu (ničotnosť) správneho aktu, tento nedostatok možno odstrániť ako chybu opravou v zmysle § 47 ods. 6 správneho poriadku, ako správne uviedol vo svojom rozhodnutí aj krajský súd.

Tiež v súlade s názorom krajského súdu i odvolací súd poukazuje na to, že žalobca toto rozhodnutie prevzal, neúplné označenie svojho obchodného mena nenamietal a týmto rozhodnutím sa aj riadil, i keď odvod za vyňatie lesných pozemkov z lesného pôdneho fondu zaplatil, hoci oneskorene.

Okrem toho treba vychádzať aj z prezumpcie správnosti (právnosti) správneho aktu, ktorá znamená, že rozhodnutie je platné a zaväzuje, pokiaľ nie je zrušené alebo zmenené.

Neobstojí ani poukaz na rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe vo veci sp. zn. 6 As 102/95, nakoľko toto bolo vydané na základe iných skutkových okolností (bola zamienená resp. nesprávne uvedená právna forma spoločnosti).

Vzhľadom na to, že žalobca v odvolaní neuviedol také skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť výroku rozsudku súdu prvého stupňa, ani také námietky, s ktorými by sa krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nebol podrobne vyporiadal, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1, 2 OSP s poukazom na 250ja ods. 3 veta druhá OSP potvrdil.

O náhrade trov konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v súlade s ustanovením § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP a náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal, nakoľko žalobca nemal v odvolacom konaní úspech a žalovaný náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 veta prvá OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 1. apríla 2009

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu